

жду прѣириитѣ на Римъ и Византіѣ, че
той стъзналъ призваніето си.
Когато на Съборътъ въ Цариградъ
папскытъ легати и византійскытъ апокри-
саріи, въ присѣтствіето на Българскытъ
посланицы, ся прѣириали за това, рим-
скы ли или византійскы ще бѣдѣтъ ду-
ховнытъ дѣца на Илирикъ, когато вза-
имнытъ прѣщенія были [готови да плам-
нѣтъ съ избухваніе на раздоръ, тогазь
въ отговоръ отъ Българіѣ раздалъ ся
всенароденъ гласъ — не Римскы ни Ви-
зантійскы, но Българскы. Този гласъ го-
ворилъ че роковата дума на Бориса-Ми-
хаила ся произнесла вече: Българска
Православна Черква, Българско Богослу-
женіе, — ето тази завѣтна дума, съ ко-
ѣто ся ознаменовала 870-та година. Ка-
то ѣж завѣщавалъ на идущытъ вѣкове,
Борисъ-Михаилъ осъществилъ най-важ-
нѣтъ задачѣ въ исторіѣтъ на просвѣ-
щеніето, като ѣж въплѣтилъ миролюбиво
въ животътъ на народа.
По това ный смы обязаны сега, въ
1870-тъ години, слѣдъ като сѣ ся ми-